

ROULARTA BOOKS

Cathy Van Gorp
Fotograaf Jef Byttebier

Ik was gestoord

Zei men... Dacht ik...

ROULARTA BOOKS

IK WAS GESTOORD

Zei men... Dacht ik...

Cathy Van Gorp en Jef Byttebier

Zot, gek, gestoord, ...
Met één woord denken we iets te kunnen vatten. Het tegendeel is waar. Zeker als het gaat over de menselijke binnenkant. De verhalen in dit boek tonen die binnenkant. Het zijn beklijvende verhalen over mensen die ooit psychisch onderuit gingen. Aan de hand van de gesprekken wordt 'abnormaal' heel dicht bij 'normaal' gebracht.

In de ontmoeting tussen auteur en hoofdpersoon wordt de afstand tot vreemde, on(begrijpbare) gevoelens en gedachten bijzonder klein.

Angst krijgt een gezicht. Een taboe gaat wankelen. Terwijl er wordt gebowld, gezwommen, gekookt en koffie gedronken, ontdekken we mensen die op ons lijken. We ontdekken de kracht die schuilgaat achter een gekwetste façade.

Een boek dat blijft nazinderen.

200 blz., 173 x 240 mm, ref. 6213, € 21,90
www.medioclub.be/nl/6213

TE KOOP IN DE BOEKHANDEL OF ONLINE

Tel. 070 23 30 03 - Fax 070 23 34 89

Betaling na ontvangst via factuur, Visa of Eurocard
(portkosten 2,50 euro, ongeacht het aantal bestelde boeken)

WWW.MEDIACLUB.BE

Naar aanleiding van 20 jaar Inghelburch werd aan Cathy Van Gorp, psychotherapeute in Inghelburch en aan Jef Byttebier, fotograaf bij Het Pakt, gevraagd om een boek te schrijven met moedige verhalen van mensen met psychische problemen. Het werd 'Ik was gestoord, zei men..., dacht ik...'

"Heb nu echt het gevoel dat het naar de buitenwereld is, waar ik al zoveel jaren naar verlang... het **taboe van zwijgen doorbreken**, waardoor een patroon kan veranderen. Ik hoop dat er vrouwen en mannen door mijn verhaal beseffen dat er ook een leven is na misbruik en wat misbruik kan teweeg brengen." (Rina, verhaal 13)

"Proficiat en merci, Cathy. Je geeft veel mensen die al jaren stonden te roepen in de woestijn eindelijk **een stem**. Bedankt." (Luc, verhaal 3)

"Ik heb ontzettend genoten van je boek. (...) Onze maatschappij beoordeelt de mensen nogal op het succes dat ze boeken, het slagen, de welvaart... **voor mislukken is er geen plaats**. De mensen die je ontmoet en die je beschrijft hebben allen ooit hun Waterloo gekend, hun falen... maar ik heb helemaal niet de indruk dat ze mislukkingen zijn als ik je boek lees." (Marc De Pril, S-tv)

"Dat het niet alleen om pijn en lijden gaat, maar ook om kwaliteiten die in iedere mens schuilen, maakt dat het voor de lezer ook duidelijk wordt dat psychisch kwetsbare mensen ook een eigen identiteit hebben. (...) Het verhaal van Sofie maakt het boek compleet. Er is niet zoveel verschil in haar verhaal te merken. Ook zij kent haar kwetsuren en is moedig geweest ze onder ogen te nemen. De visie van jou als hulpverlener op therapie is ook een weg waar ikzelf als revalidant in geloof. (...) Het moedigt van al vind ik de revalidanten die het aandurfden zomaar iets prijs te geven van hun eigen kwetsbaarheid zonder het opnemen van een slachtofferrol, **moedige mensen**." (A.D., op dit moment in revalidatie)

"Het was echt zalig om jouw lief en persoonlijk voorwoord te lezen, om mijn foto's nog eens te bekijken, mijn verhaal opnieuw te lezen... Het viel op hoeveel er eigenlijk al veranderd is in mijn leven sinds toen. Moest je nu een middag met me praten zou er een héél ander verhaal naar voor komen... misschien een nog meer **gelijkend verhaal** als bij de "anderen". (Sofie, verhaal 15)

"Jullie boek heeft me "gepakt" in 2 betekenissen: 1. de verhalen zijn meeslepend; een compacte weergave van hoe complex en krachtig (een mensen)leven kan zijn. De visuele vertaling is schitterend en heeft dezelfde "zeggingskracht"; 2. Maar ook emotioneel word ik gepakt of geraakt door **ieders open-hart-igheid**. Je binnenkant delen met anderen, al dan niet binnen de relatieve veiligheid van de anonimiteit, is kiezen voor kwetsbaarheid en een open hart. Een keuze die getuigt van durf en (zelf)vertrouwen. (...) Als er iets is dat wel degelijk in staat is om vooroordelen weg te nemen, dan is het jullie open-hart-igheid in dit boek." (S.L., maatschappelijk werker Inghelburch)

"Dit zijn dus de mensen voor wie ik werk, waarover ik brieven en verslagen typ met soms onverstanebare woorden. Ik zie ze nu pas voor me, de mensen. (...) Ieder zal zo wel zijn 'favoriet' hebben, voor mij is het Ben en zijn vader. Wat dat gezin heeft doorstaan, heeft me erg **geraakt**." (K.V., administratief medewerker Inghelburch)

"Ik moet eerlijk toegeven dat ik soms moeilijk blijvend begrip kon opbrengen voor mensen waarvan ik hoorde dat ze na maanden nog altijd depressief zijn. Ik kon daar niet anders over denken dan een beetje plantrekkerij. Maar nu zie ik de mensen en hun verhaal, hoe ze afzien en doorzetten... ik **kijk nu echt anders** naar hen." (C.C., kapster)